

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a soudců Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, ve věci

žalobkyně: **TAMBU, s. r. o., IČO X**
se sídlem E. Rošického 459/14, 370 05 České Budějovice
zastoupené daňovou poradkyní Mgr. Ing. Magdalénou Královou
se sídlem Krajinská 35/1, 370 01 České Budějovice

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020,
čj. 14235/20/5300-22444-712362,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala dne 12. 12. 2014 přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2014, v němž vykázala dodání zboží do jiného členského státu v hodnotě 155 620 Kč. Žalobkyně dále podala dne 15. 1. 2015 přiznání k DPH za zdaňovací období prosince 2014 v hodnotě 430 100 Kč. Dodání zboží do jiného členského státu v uvedených hodnotách vykázala taktéž v podaném souhrnném hlášení doručeném Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) dne 19. 12. 2014 za listopad 2014 a dne 15. 1. 2015 za prosinec 2014. Následně žalobkyně dne 26. 1. 2015 podala dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období listopad 2014, ve kterém vykázala dodání zboží do jiného členského státu v hodnotě 421 900 Kč, což vykázala i v podaném souhrnném hlášení za toto období ze dne 29. 1. 2015.
2. Za zdaňovací období únor 2015 provedl správce daně u žalobkyně daňovou kontrolu. O průběhu této kontroly sepsal správce daně zprávu o daňové kontrole ze dne 19. 1. 2016, čj. 30069/16/2201-61561-303136, jež s žalobkyní téhož dne projednal, a žalobkyně ji podepsala a převzala. Správce daně dospěl k závěru, že žalobkyně nesplnila podmínky osvobození dle § 64 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., zákon o dani z přidané hodnoty, ve znění pro příslušná zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“), jelikož neprokázala dodání zboží tvrzenému rumunskému odběrateli společnosti K-EKO TRADERS SRL (dále jen „K-EKO“), registrované k dani v jiném členském státě. Dle správce daně bylo právo nakládat se zbožím jako vlastník převedeno v tuzemsku na zahraniční švýcarskou společnost SUMECO SA (dále jen „SUMECO“), čímž došlo k dodání zboží s místem plnění v tuzemsku dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH a uskutečnění zdanitelného plnění, které podléhá tuzemské dani.
3. Správce daně dne 1. 2. 2016 vyzval žalobkyni k podání dodatečného daňového přiznání za listopad 2014 a prosinec 2014. Žalobkyně dne 13. 9. 2016 podala dodatečná daňová přiznání za tato zdaňovací období, v nichž však tvrdila svou daňovou povinnost v nezměněné výši. Výzvami ze dne 6. 10. 2016 správce daně vyzval žalobkyni k odstranění pochybností. Následně správce daně vydal za výše uvedená zdaňovací období dodatečné platební výměry ze dne 18. 1. 2017, čj. 52782/17/2201-51523-302760, a čj. 54891/17/2201-51523-302760, ve kterých žalobkyni doměřil DPH na výstupu ve výši 55 016 Kč, resp. 56 085 Kč a penále ve výši 11 003 Kč, resp. 11 217 Kč.
4. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 10. 2018 odvolání žalobkyně zamítl a dodatečné platební výměry správce daně potvrdil. Toto rozhodnutí však následně zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 7. 1. 2020, čj. 50 Af 2/2019-40, pro nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný nevypořádal některé odvolací námitky žalobkyně. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020-31.
5. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně opětovně zamítl a dodatečné platební výměry správce daně potvrdil.

II. Shrnutí žaloby

6. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 12. 6. 2020 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
7. Žalobkyně předně namítla existenci překážky věci rozhodnuté, neboť v době podání žaloby nadále běželo řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku krajského soudu čj. 50 Af 2/2019-40. Žalovaný tedy rozhodl ve věci, aniž by mu byl znám právní názor Nejvyššího správního soudu.
8. Žalobkyně dále namítla nesprávné posouzení skutkového stavu. Uvedla, že byla ve skutečnosti dodavatelem. K tomu žalobkyně dodala, že podmínky § 64 zákona o DPH byly naplněny, neboť zboží bylo dodáno osobě registrované k DPH v jiném členském státě, a do jiného členského státu třetí zmocněnou osobou těž přepraveno. Žalobkyně bezesporu převedla právo nakládat se zbožím jako vlastník, neboť následně po řádné koupi zboží, dle pokynu odběratele K-EKO, nechala zboží zabalit, naložit na kamion, přičemž se zbožím mohl opět přímo v sídle odběratele nakládat jen a pouze odběratel, tj. společnost K-EKO.
9. Žalobkyně dále namítla vady v dokazování. Žalobkyně v rámci odvolacího řízení navrhla provést důkaz daňovými doklady. Daňový doklad obsahuje vlastní jedinečné evidenční číslo získané při prvotním vystavení daňového dokladu. Následně je přiřazeno interní účetní číslo, pod kterým je doklad veden ve všech účetních knihách, a také v evidenci pro daňové účely. Toto interní číslo je jednoznačným identifikátorem mezi dokladem a záznamní povinností. Tvrzení správce daně, že doklady nekorespondovaly s řádně vedenou evidencí pro daňové účely je dle žalobkyně účelové, vedené snahou zpochybnit žalobkyní vedené agendy. V souvislosti s tímto žalobkyně navrhla provedení důkazu stejnopisy vydaných daňových dokladů, jejichž kopie správce daně pořídil, a jež jsou součástí spisového materiálu.
10. Žalobkyně nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že proforma faktury jsou bez vazby na daňové doklady. Uvedla, že v mezinárodním obchodě není financující prvek výjimkou. Proforma faktura není daňovým dokladem, jedná se pouze o výzvu k finančnímu převodu, po jehož uskutečnění dojde k dodání zboží. Na samotném daňovém dokladu vystaveném na odběratele je pak jednoznačně uvedena částka odečtené přijaté platby na dané plnění.
11. Žalobkyně dále rozporovala nezákonný výslech pana A.K., kterému byly kladeny otázky, a žalobkyně nedostala možnost, aby sama zvážila, zda se za zvýšených nákladů tohoto výslechu zúčastní. Žalobkyně dodala, že ze spisu vyplývá, že v době realizovaných obchodů tato osoba vůbec nebyla zaměstnancem odběratele, tj. společnosti K-EKO. Za klíčové pak označila tvrzení svědka „zboží přichází původně od firmy TAMBU s. r. o., to jsem viděl v CMR a jiných dokumentech“. S odvolací námitkou, jaké další dokumenty má rumunský odběratel k dispozici, se žalovaný nikterak nevypořádal. Žalobkyně jako důkaz navrhla výpověď uvedeného svědka obsaženou ve spisu.
12. Dále žalobkyně namítla, že správce daně nesprávně odmítl navržený výslech svědka pana S.M. ze společnosti SUMECO, jehož výpověď měla potvrdit, že společnost SUMECO nevstoupila do obchodního vztahu nikdy jako vlastník uvedeného zboží. Argument žalovaného, že předložené prohlášení v anglickém jazyce je nutné

považovat za irelevantní, je dle žalobkyně lichý, neboť anglický jazyk je jazykem světovým a většina osob jej ovládá. Tudíž je zde předpoklad, že ve struktuře žalovaného existuje osoba, která anglickým jazykem hovoří a ovládá jej. Navíc mohl žalovaný přizvat překladatele či zadat překlad žalobkyni. Tento důkaz žalovaný odmítl s tím, že se týká řízení proběhnuvšího v únoru 2015, přičemž jej sám využívá k podpoře svých závěrů. Žalobkyně s ohledem na logiku uplatněnou žalovaným navrhl, aby byly z dokazování vyloučeny všechny materiály týkající se kontroly za zdaňovací období roku 2015.

13. Žalovaný dále neprovedl ověření, jakým způsobem zboží zdanil rumunský odběratel, od jakého DIČ vykázal odběratel pořízení v rámci období „souhrnného hlášení“ v rumunském daňovém systému, a případně dovoz ze Švýcarska, jak tvrdí správce daně. Pokud rumunský odběratel přiznal plnění od společnosti SUMECO, která je evropským plátcem, pak i v takovém případě žalobkyně dodala do EU plátcí DPH a splnila podmínky osvobození. Žalobkyně zdůraznila, že nemůže nést následky špatného daňového postupu společnosti K-EKO ve svém domovském státě. Zásadními dokumenty pro správné posouzení věci jsou daňové doklady předložené rumunskou stranou a taktéž tamní souhrnné hlášení, která žalovaný na rozdíl od žalobkyně mohl opatřit. Jelikož tak žalovaný neučinil, neprovedl ve věci řádné dokazování a nemůže tak ani zpochybnit, že žalobkyně byla jediným přímým dodavatelem společnosti K-EKO.
14. Žalovaný dle žalobkyně taktéž odmítl důkaz ověřením, jakým způsobem byla přiznána DPH v České republice společností SUMECO. Při žalovaným deklarovaném objemu obchodů by společnost SUMECO musela být plátcem DPH. Pokud společnost SUMECO není v České republice plátcem DPH, je toto klíčovým důkazem faktu, že sám žalovaný nepovažuje společnost SUMECO za vlastníka zboží, neboť jinak by již v mezích musel zahájit se společností SUMECO registrační řízení a registrovat ji za plátce DPH. Na rozdíl od žalovaného žalobkyně tento důkaz nepovažuje za irelevantní.
15. V neposlední řadě žalobkyně namítla porušení zásady legitimního očekávání. Žalobkyně uvedla, že obchodní schéma její společnosti je dlouhodobě stejné a prokazatelně bylo již předmětem činnosti žalovaného (konkrétně ve zdaňovacím období červen 2012 – dne 14. 8. 2012 a za zdaňovací období prosinec 2012 dne 13. 2. 2013; zejména tzv. ověření dodavatelsko-odběratelských vztahů za rok 2012 z období 6. 3. – 13. 3. 2013). Jestliže žalovaný nenamítal tehdy financující prvek společnost SUMECO, porušuje nyní § 8 odst. 2 daňového řádu. Pokud žalovaný zmiňuje v žalobou napadeném rozhodnutí, že jistou benevolencí šlo o nezákonný postup správce daně, nelze z toho dovodit, že žalobkyně nebyla v dobré víře, neboť ve smyslu zákonnosti se zákonný postup úřední osoby předpokládá. V obdobích říjen a září 2014 a duben 2015, ve kterých proběhla kontrola je toto tvrzení žalovaného irelevantní, neboť žalobkyně řádně vykazovala dle správcem daně odsouhlasených postupů z roku 2013. Žalobkyně tak nemohla své postupy změnit dříve, než došlo ke změně právního názoru správce daně (tato změna byla žalobkyni prezentována až v řízení zahájeném dne 19. 1. 2016). Do té doby je zapotřebí chránit její dobrou víru.
16. Poslední žalobní námitkou žalobkyně byla údajná nezákonnost platebního výměru, který byl vydán až po uplynutí zákonné lhůty. Dle § 90 odst. 3 daňového řádu platí,

že pokud správce daně neshledá důvody k pokračování dokazování, vydá do 15 dnů ode dne, kdy mu daňový subjekt podal návrh na pokračování v dokazování, rozhodnutí o stanovení daně. Žalobkyně toto podání učinila dne 2. 1. 2017. Lhůta pro správce k vydání rozhodnutí marně uplynula dne 17. 1. 2017, tudíž je správce daně povinen vyměřit daň v souladu s dodatečným daňovým přiznáním, tj. bez rozdílu oproti řádnému daňovému přiznání.

17. Závěrem žalobkyně namítla též uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Žalobkyně podala daňová přiznání za listopad 2014 dne 19. 12. 2014 a dodatečné daňové přiznání 29. 1. 2015, resp. 15. 1. 2015 za prosinec 2014. Konec prekluzivní lhůty ve smyslu § 148 daňového řádu tedy dle názoru žalobkyně připadl na 25. 1. 2018, resp. 29. 1. 2018. Jelikož žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání dne 2. 1. 2017, nedošlo k prodloužení lhůty o 12 měsíců dle § 148 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný však ve věci rozhodl až 31. 10. 2018.
18. Žalobkyně navrhla, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení a vymezil předmět sporu.
20. K námitce překážky litispendence žalovaný uvedl, že kasační stížnost nemá odkladný účinek a žalovaný jej z pozice stěžovatele ani nenavrhoval. Zrušující rozsudek krajského soudu je tak pravomocný a žalovaný musí podle závěrů v něm uvedených v řízení postupovat.
21. K nesprávnému posouzení skutkového stavu žalovaný uvedl, že trvá na svém závěru, dle kterého žalobkyně v rámci daňového řízení nedoložila takové písemnosti a doklady, jež by prokázaly osvobození skutečněného plnění dle § 64 zákona o DPH. Žalobkyně neprokázala splnění již první (ze tří) podmínek dle citovaného ustanovení, a to, zda bylo zboží dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě – společnosti K-EKO. Dle názoru žalovaného žalobkyně neprokázala existenci obchodního vztahu mezi ní a společností K-EKO.
22. Ve vztahu k daňovým dokladům žalovaný zdůraznil, že žalobkyní předložené daňové doklady nekořespondovaly s předmětným plněním. Oproti tomu rumunská daňová správa předložila žalovanému jiné daňové doklady, získané od společnosti K-EKO, které předmětným plněním zcela odpovídají, přičemž žalobkyně na nich uvedena není. Žalobkyně k předloženým dokladům nepodala žádné vysvětlení, tudíž žalovaný hodnotil předložené doklady pouze po jejich obsahové stránce, a na základě toho, co sám dokázal zjistit.
23. Ke „svědecké výpovědi“ pana A.K. žalovaný uvedl, že za svědeckou výpověď označuje podané vysvětlení panem K. pouze žalobkyně. Žalovaný ve své žádosti rumunské daňové správě výslech svědka ani nepožadoval. I kdyby žalovaný připustil, že se jednalo o svědeckou výpověď, tato nebyla nezákonná (žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 22. 10. 2013, C-276/12, Sabou, ECLI:EU:C:2013:678, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2014, čj. 1 Afs 73/2011-167, č. 3016/2014 Sb. NSS).

24. K námitce žalobkyně ohledně dalších dokumentů svědčících v její prospěch žalovaný uvedl, že vycházel pouze ze skutečností předložených rumunskou daňovou správou. Žalobkyně si dle žalovaného nesprávně vykládá rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Jestliže existovaly další dokumenty k prokázání žalobkyní předložených tvrzení, měla povinnost je předložit. Jestliže byla žalobkyně druhou stranou tvrzeného obchodního vztahu, měla by tyto doklady mít k dispozici.
25. K neprovedení výsledku pana S.M. žalovaný zdůraznil, že žalobkyně neposkytla o této osobě potřebné identifikační údaje, a ani nesdělila, které skutečnosti mají být svědeckou výpovědí prokázány či vysvětleny. Výslech svědka tak nebyl možný.
26. Žalobkyně se dle žalovaného mylí, pokud tvrdí, že odmítnutí důkazního prostředku (prohlášení pana M.) v cizím jazyce je irrelevantní, jelikož jednacím jazykem je výhradně český jazyk. Je povinností žalobkyně doložit důkazy v úředním (českém) jazyce, případně je nechat na svůj náklad úředně přeložit. Nicméně z rozhodnutí je patrné, že žalovaný i přes výše uvedené důkaz neodmítl, naopak vlastními silami prohlášení přeložil, a konfrontoval jej s dalšími důkazními prostředky.
27. Žalovaný setrval na svém závěru i ohledně nadbytečnosti provedení důkazu – ověření, jakým způsobem plnění zdanil rumunský odběratel.
28. K porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že žalobkyni řádně vysvětlil, proč nebyla v jejím případě tato zásada porušena. Zároveň dodal, že žalobkyně vysvětlení žalovaného překrucuje. Žalovanému nejsou známy podrobnosti k prověřování zdaňovacích období, na něž žalobkyně odkázala v žalobě. Zároveň žalovaný dodal, že své závěry v nyní řešené věci nemůže měnit s ohledem na zjištění za jiná zdaňovací období bez vztahu k nyní posuzovaným zdaňovacím obdobím. Tato zásada by nebyla narušena ani v případě, že v předchozím řízení došlo k nesprávnému postupu správce daně, neboť nelze požadovat pokračování v nezákonném postupu správce daně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 Afs 80/2013-40, či ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 As 155/2015-35, č. 3444/2016 Sb. NSS).
29. K nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání dodatečných platebních výměrů žalovaný uvedl, že se jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž marné uplynutí nezakládá nezákonnost rozhodnutí o stanovení daně vydaného po jejím uplynutí. Zákon ani nestanoví za této situace následek předvídaný žalobkyní v žalobě, tedy že je žalovaný povinen v této situaci doměřit daň v souladu s dodatečným daňovým přiznáním.
30. K námitce uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně žalovaný předně uvedl, že ji žalobkyně směřovala proti jeho původnímu rozhodnutí, které krajský soud zrušil, a žalobkyně ji měla uplatnit již v tehdejší žalobní řízení. Správní soudy přitom k uplynutí prekluzivní lhůty přihlíží z úřední povinnosti, přičemž krajský soud toto pochybení nekonstatoval.
31. Co se týče lhůty pro stanovení DPH za zdaňovací období listopad roku 2014, její počátek nastal dne 29. 12. 2014, a konec této lhůty by tak nastal ke dni 29. 12. 2017. Dne 26. 1. 2017 byl žalobkyni doručen dodatečný platební výměr za předmětné zdaňovací období, čímž došlo k prodloužení prekluzivní lhůty o jeden rok, tj. do 29. 12. 2018. Lhůta pro stanovení DPH za zdaňovací období prosinec roku 2014 začala běžet dne 26. 1. 2015, a konec této lhůty by tak nastal ke dni 26. 1. 2018. Doručením dodatečného platebního výměru dne 26. 1. 2017 pak i v této souvislosti došlo

k prodloužení lhůty o jeden rok, a to do 28. 1. 2019. Původní rozhodnutí žalovaného o odvolání proti uvedeným dodatečným platebním výměrům bylo žalobkyni doručeno dne 5. 11. 2018. Žalovaný dále konstatoval, že o uplynutí lhůty pro stanovení daně za předmětná zdaňovací období nemůže být řeč ani v případě nyní žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tato lhůta byla dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu prodloužena o rok a zároveň dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu tato lhůta ani neběží po dobu řízení ohledně otázky zákonnosti prvotního rozhodnutí o odvolání před správními soudy.

32. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Procesní postup krajského soudu

33. Jelikož v době podání žaloby stále běželo řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu čj. 50 Af 2/2019-40, krajský soud řízení usnesením ze dne 1. 9. 2020, čj. 61 Af 5/2020-40, přerušil dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Po odpadnutí překážky pro vydání rozhodnutí následně krajský soud usnesením ze dne 10. 12. 2020, čj. 61 Af 5/2020-42, rozhodl tak, že se v řízení pokračuje.

V. Právní hodnocení krajského soudu

34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Ve věci krajský soud rozhodl bez jednání podle § 51 s. ř. s.
35. Žaloba není důvodná.
36. Krajský soud předně poznamenává, že žalobou takřka totožného znění se již zabýval ve shora citovaném rozsudku čj. 50 Af 2/2019-40. Od závěrů tam uvedených přitom nemá důvod se jakkoli odchýlit, protože v rozsahu již dříve uplatněných námitek bude i odůvodnění krajského soudu totožné. Žalobkyně nově uplatnila pouze námitku překážky věci rozhodnuté a námitku marného uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Oproti dřívějšímu řízení o žalobě naopak již neuplatňuje námitku týkající se stanovení penále a ty z námitek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jimž krajský soud citovaným rozsudkem vyhověl.
37. K důkazním návrhům žalobkyně pak krajský soud souhrnně uvádí, že všechny navržené listinné důkazy jsou již obsahem správních spisů, které má krajský soud k dispozici. Jakékoliv dokazování proto v tomto ohledu nebylo zapotřebí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

V.A K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného

38. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jejíž důvodnost by sama o sobě byla důvodem jeho zrušení.
39. V otázce požadavků na kvalitu odůvodnění správního rozhodnutí lze poukázat například na rozsudek ze dne 16. 6. 2006, čj. 4 As 58/2005-65, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že z rozhodnutí správního orgánu musí být mimo jiné patrné, „*proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné, nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesírané*

účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“. Jinými slovy z rozhodnutí správního orgánu musí plynout, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení (srov. obdobně například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek a není proto vyloučeno, aby případné mezery odůvodnění tato rozhodnutí vzájemně doplňovala (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, čj. 6 As 161/2013-25).

40. Žalobkyně namítla, že se žalovaný nevypořádal s jejími námitkami týkajícími se možné existence dalších dokladů v dispozici společnosti K-EKO. Tuto námitku krajský soud vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti.
41. Krajský soud shledal, že žalovaný uvedené odvolací námitky v podstatě vypořádal obsáhlým pojednáním na stranách 5 a 7 svého rozhodnutí týkajícím se rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Tam uvedená východiska následně podrobně popsanými úvahami aplikoval na skutkový stav projednávané věci. Je to primárně daňový subjekt, kdo prokazuje svá tvrzení. Krajský soud přitom dospěl k závěru (jak bude dále podrobněji rozvedeno), že správce daně žalobčina tvrzení provedeným dokazováním dostatečným způsobem zpochybnil. Bylo tedy na žalobkyni, aby pochybnosti správce daně konkrétními důkazními návrhy rozptýlila. Krajský soud tudíž rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné nepovažuje.

V.B K námitce překážky věci rozhodnuté, resp. překážky litispendence

42. Žalobkyně nově oproti své původní žalobě namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že žalovaný vydal opětovné rozhodnutí v návaznosti na zrušující rozsudek krajského soudu čj. 50 Af 2/2019-40, aniž by vyčkal výsledku řízení o kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku. Tato námitka není důvodná.
43. Z formulace uvedené námitky je totiž zřejmé, že žalobkyně zcela pomíjí povahu kasační stížnosti coby mimořádnému opravnému prostředku, který na rozdíl odvolání směřuje vždy proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). K pozastavení účinků rozhodnutí krajského soudu je pak možno v odůvodněných případech využít institutu odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.). Jelikož krajský soud pravomocným rozsudkem čj. 50 Af 2/2019-40 původní rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž kasační stížnosti nebyl přiznán odkladný účinek (žalovaný takový návrh dle svých slov ani nevznnesl, což žalobkyně nikterak nerozporuje), tak žalovanému nejenže nic nebránilo v tom, aby nové rozhodnutí ve věci vydal, ale pokračování v řízení bylo dokonce jeho povinností.
44. Nelze taktéž zcela přehlédnout, že žalobkyně poněkud neobratně uvedenou námitku formuluje nikoli výhradně jako námitku překážky věci rozhodnuté, nýbrž spíše coby námitku překážky litispendence (tj. překážky spočívající v souběžně vedeném soudním řízení v téže věci). Tak ostatně žalobčinu argumentaci zřejmě pochopil i žalovaný, jak je patrné z jeho vyjádření. Existence této překážky by byla dána tehdy, pokud by snad

žalovaný měl vést souběžně dvě řízení v téže věci, což se ovšem nestalo, neboť pouze pokračoval v řízení původním. Tato překážka pak není dána ani pro řízení před soudem, a to s ohledem na odlišný předmět těchto řízení. Zatímco v řízení vedeném u krajského soudu pod sp. zn. 50 Af 2/2019 a u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 68/2020 se jednalo o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018, v nynějším řízení o žalobě krajský soud přezkoumává rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2020.

45. Pouze pro úplnost krajský soud opětovně poznamenává, že Nejvyšší správní soud již kasační stížnost žalovaného proti rozsudku čj. 50 Af 2/2019-40 zamítl rozsudkem ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020-31.

V.C K námitkám týkajícím se prokázání nároku na osvobození od DPH

46. Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda žalobkyně prokázala dodání zboží do jiného členského státu Evropské unie a v důsledku toho jí vznikl nárok na osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o DPH; dospěl přitom k závěru, že žalobkyně své důkazní břemeno neunesla.

V.C.1 Obecná východiska

47. Dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH je předmětem daně „*dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku*“. Plnění, jež jsou předmětem daně, jsou dle § 2 odst. 2 zákona o DPH plněními zdanitelnými, jestliže nejsou osvobozena od daně.
48. Dle § 13 odst. 1 zákona o DPH se dodáním zboží pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník. K převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník se opakovaně vyjadřoval i Soudní dvůr Evropské unie, který například ve svém rozsudku ze dne 3. 6. 2010, De Fruytier, C-237/09, ECLI:EU:C:2010:316, v bodě 24 uvedl, že „[z] judikatury Soudního dvora mimoto vyplývá, že pojem ‚dodání zboží‘ neodkazuje na převod vlastnictví způsobu, jež upravuje použitelné vnitrostátní právo, ale zahrnuje veškeré převody hmotného majetku opravňující druhou stranu k faktickému nakládání s uvedeným majetkem, jako by byla vlastníkem tohoto majetku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. února 1990, Shipping and Forwarding Enterprise Safe, C-320/88, Recueil, s. I-285, body 7 a 8; ze dne 4. října 1995, Armbrrecht, C-291/92, Recueil, s. I-2775, body 13 a 14; ze dne 6. února 2003, Auto Lease Holland, C-185/01, Recueil, s. I-1317, body 32 a 33, jakož i výše uvedený Aktiebolaget NN, bod 32 a citovaná judikatura).“
49. Dle § 13 odst. 2 zákona o DPH se „[d]odáním zboží do jiného členského státu pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.“
50. Dle § 7 odst. 1 zákona o DPH je „[m]ístem plnění při dodání zboží, pokud je dodání zboží uskutečněno bez odeslání nebo přepravy, místo, kde se zboží nachází v době, kdy se dodání uskutečňuje.“ Dle odst. 2 citovaného ustanovení pak „[m]ístem plnění při dodání zboží, pokud je zboží odesláno nebo přepraveno osobou, která uskutečňuje dodání zboží, nebo osobou, pro kterou se uskutečňuje dodání zboží, nebo zmocněnou třetí osobou, je místo, kde se zboží nachází v době, kdy odeslání nebo přeprava zboží začíná. Pokud však odeslání nebo přeprava zboží začíná ve třetí zemi, za místo plnění při dovozu zboží

a následného dodání zboží osobou, která dovoz zboží uskutečnila, se považuje členský stát, ve kterém vznikla povinnost přiznat nebo zaplatit daň při dovozu zboží.“

51. Dle § 64 odst. 1 zákona o DPH „[d]odání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.“
52. Z výše uvedeného vyplývá, že nárok na osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o DPH vznikne tehdy, jestliže zboží bylo dodáno osobě v jiném členském státě, tato osoba musí být v daném členském státě registrována k DPH a zboží musí být odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu, přičemž doprava musí být zajištěna plátcem nebo pořizovatelem nebo jím zmocněnou třetí osobou. Z této formulace je zjevné, že podmínky pro osvobození od daně jsou stanoveny kumulativně, což znamená, že musejí být splněny všechny. Nejsou-li splněny všechny požadavky, pak nárok na osvobození od daně nevznikne. Z uvedeného je zapotřebí i v nyní posuzované věci.

V.C.2 Aplikace obecných východisek v nyní posuzované věci

53. Z hlediska uplatněného nároku na osvobození od daně je rozhodné na podkladě předložených důkazů posoudit, zda prvotním kupujícím zboží byla společnost K-EKO sídlící v jiném členském státě, či společnost SUMECO sídlící ve Švýcarsku. Poukazuje-li žalobkyně v žalobě v bodě 1 žalobních námitek na posloupnost transakce, je zapotřebí připomenout, že v daňovém řízení nepostačuje pouze něco tvrdit, ale je zapotřebí tvrzení i prokázat. To vyplývá z § 92 odst. 3 daňového řádu, který stanoví, že „[d]aňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.“ Uvedené se vztahuje i na žalobkyni, jež uplatnila nárok na daňový odpočet.
54. Krajský soud dospěl k závěru, že zatímco žalobkyní předložené podklady správce daně provedeným dokazováním úspěšně zpochybnil, žalobkyně tyto pochybnosti nedokázala rozptýlit; své důkazní břemeno tudíž neunesla.
55. Jak již krajský soud uvedl, nárok na daňový odpočet vzniká tehdy, odeslal-li plátec, tedy žalobkyně, zboží subjektu, který je registrován k dani v jiném členském státě; tak tomu však v nyní posuzované věci nebylo. Zboží do jiného členského státu, konkrétně do Rumunska, neodeslala žalobkyně, ale společnost SUMECO sídlící ve Švýcarsku, které žalobkyně zboží převedla, a teprve tato společnost zajišťovala a odesílala zboží do Rumunska. Přepravované zboží totiž v době přepravy již vlastnila společnost SUMECO a nikoliv žalobkyně.
56. Z podkladů založených ve správním spise je zjevné, že společnost K-EKO neměla se žalobkyní žádný právní vztah, neboť kupní smlouvy ze dne 7. 11. 2014 a 3. 12. 2014, jejímž předmětem byl modrý mák, uzavřela společnost K-EKO coby kupující se švýcarskou společností SUMECO (prodávající), která pro ni mák nakoupila a zajistila dopravu zboží z České republiky do Rumunska. Uzavřením kupních smluv na společnost SUMECO přešlo právo nakládat se zbožím jako vlastník ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o DPH. Z uvedených kupních smluv, jakož i k nim se vztahujících faktur vystavených společností SUMECO dne 10. 11. 2014 a 9. 12. 2014 je zřejmé, že

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

se minimálně ve dvou případech jednalo o dodávky 10 tun modrého máku v hodnotě 16 920 € a 18 085 €. Žalobkyně byla přitom na uvedených fakturách označena jako „SENDER COMPANY FROM CZECH REP“ – odesílatel z České republiky. Platbu měla společnost K-EKO zaslat na účet společnosti SUMECO. Ve správním spise je založeno i potvrzení banky ze dne 18. 11. 2014 a 12. 1. 2015 o uskutečnění těchto plateb. Na základě popsanych skutečností lze usuzovat na obchodní vztah založený smlouvou mezi společnostmi SUMECO a K-EKO, a nikoliv mezi společností K-EKO a žalobkyní.

57. S obsahem dokumentace koresponduje i vysvětlení ředitele rumunské společnosti K-EKO zachycené v protokolech rumunské daňové správy ze dne 23. 6. 2015, dle něhož obchodním partnerem společnosti K-EKO byla společnost SUMECO a nikoliv žalobkyně.
58. Mezinárodní nákladní listy obsažené ve spisu pak dokládají pouze uzavření přepravních smluv. Nebyla to však žalobkyně, kdo zajišťoval dopravu, neboť z obsahu spisu je zřejmé, že dopravu zajistila společnost SUMECO prostřednictvím žalobkyně coby odesílatele. Z výše uvedeného tak vyplývá, že podmínky pro osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o DPH splněny nejsou, neboť žalobkyně jako plátce daně nedodala zboží registrovanému plátcí v jiném členském státě, ale prodala jej na území České republiky švýcarské společnosti SUMECO, která v době, kdy se daný obchod uskutečnil, nebyla registrována k DPH; nejednalo se tudíž o plnění osvobozené od daně. Mezinárodní nákladní list je tak dokladem o sjednání přepravní smlouvy, nicméně z hlediska posouzení toho, je-li zde nárok na osvobození od daně, nemá žádný význam.
59. Lze shrnout, že zatímco podklady získané dožádáním rumunské daňové správy představují v podstatě bezrozporný celek o uskutečněných plněních, v případě žalobkyní předložených dokladů tomu tak není. Jakkoli skutečnost, že čísla faktur ze dne 18. 11. 2014 a 9. 12. 2014 vystavené žalobkyní společnosti K-EKO na dodávku modrého máku v hodnotě 421 900 Kč a 430 100 Kč nemají svůj obraz v přehledu záznamní povinnosti, má spíše formální charakter a je vskutku hypoteticky vysvětlitelná specifickým způsobem označování daňových dokladů žalobkyně (v záznamní povinnosti jsou obsaženy faktury z týchž dnů na totožné částky avšak pod jiným číslem), mnohem důležitější je fakt, že v nich deklarovaná plnění nelze ztotožnit konkrétními kupními smlouvami. Tím méně pak mohou takovéto daňové doklady bez dalšího cokoli vypovídat o uskutečnění deklarovaných plnění způsobem, jaký žalobkyně popisuje. K obdobnému závěru krajský soud dospěl i v případě proforma faktury ze dne 13. 10. 2014 vystavené žalobkyní společnosti SUMECO s deklarovaným předmětem plnění „[p]ůjčka pouze pro komoditní obchod“ v hodnotě 840 000 Kč. Ani z této listiny není nikterak patrné, k jakému plnění (komoditnímu obchodu) se měla vztahovat.
60. K námitce nepřizvání žalobkyně k „výslechu“ pana A.K. krajský soud uvádí, že z protokolů ze dne 23. 6. 2015 předložených rumunskou daňovou správou je zjevné, že jeho vyjádření se vztahuje výlučně k písemné dokumentaci předložené daňové správě při místním šetření a skutečností s touto dokumentací bezprostředně souvisejícím. S ohledem na formální označení těchto protokolů (podání vysvětlení), jakož i absenci jakéhokoli svědeckého poučení je přitom na takovéto vyjádření nutno

nahlížet obdobně jako na vysvětlení ve smyslu § 79 daňového řádu. To sice samo o sobě (dle českého vnitrostátního práva) nepředstavuje důkazní prostředek, avšak správci daně nic nebrání v tom, aby k němu přihlédl při hodnocení obsahu a věrohodnosti důkazních prostředků jiných. Nelze tak pominout, že vysvětlení pana K. zcela koresponduje s obsahem předložených listin, a podporuje závěr správce daně o jím předestřeném průběhu posuzovaných transakcí. Krajský soud proto v tomto ohledu uzavírá, že podáním vysvětlení pana K. nebylo nikterak zasaženo do práva žalobkyně dle § 96 odst. 5 daňového řádu, dle něhož má daňový subjekt právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky.

61. Pouze na okraj krajský soud poznamenává, že i kdyby krajský soud uvedené vysvětlení hodnotil coby výsledek svědka provedený při přeshraničním dožádání, jednalo by se vzdor nevyrozumění žalobkyně o procesně použitelný důkazní prostředek, byť se sníženou důkazní hodnotou (srov. žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 73/2011-167); svým obsahem by pak samozřejmě stále zcela korespondoval s dalšími listinnými důkazy.
62. Nutno ovšem uvést, že žalobou napadené rozhodnutí se opírá především o písemnou dokumentaci získanou rumunskou daňovou správou a právě tato dokumentace jednoznačně prokazuje, že dodavatelem zboží společnosti K-EKO byla společnost SUMECO, nikoliv žalobkyně. Okolnost, že pan K. viděl v mezinárodním nákladním listu (případně v jiných dokumentech), že *„zboží pocházelo původně z Česka od firmy TAMBU S. R. O.“*, nemá z hlediska posouzení toho, kdo byl dodavatelem zboží společnosti K-EKO, význam. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobkyně mák pocházející z České republiky skutečně prodávala, nicméně dle provedeného dokazování nebyla společnost K-EKO jejím přímým odběratelem.
63. K argumentaci žalobkyně o možných „jiných dokumentech“ společnosti K-EKO krajský soud připomíná, že důkazní břemeno o tom, je-li zde nárok na osvobození od daně, leží právě na daňovém subjektu, tj. žalobkyni. Jestliže byla žalobkyně jednou ze stran obchodního vztahu mezi ní a společností K-EKO, měla by z povahy věci mít příslušné dokumenty prokazující jí uváděná tvrzení k dispozici.
64. K argumentaci čestným prohlášením pana S.M., jenž je obchodním zástupcem společnosti SUMECO, krajský soud uvádí, že správce daně i žalovaný obsah tohoto prohlášení navzdory jeho předložení v anglickém jazyce vzali v potaz a žalovaný se závěry obsaženými v prohlášení pracoval v žalobou napadeném rozhodnutí (např. odstavec [79]), ačkoliv tak učinit nemusel, neboť § 76 odst. 2 daňového řádu *„[p]ísemnosti vyhotovené v jiném než českém jazyce musí být předloženy v originálním znění, a současně v překladu do jazyka českého, pokud správce daně neprohlásí, že takový překlad nevyžaduje nebo že požaduje úředně ověřený překlad; takové prohlášení může správce daně učinit na své úřední desce i pro neurčitý počet písemností v budoucnu.“* Obsah tohoto prohlášení daňové orgány vyhodnotily tak, že s ohledem na to, co bylo v průběhu řízení zjištěno a předloženo rumunskou daňovou správou, nemůže obstát.
65. Z předložených dokumentů je zcela zjevné, že společnost SUMECO byla tím, kdo zboží nakupoval a neměla postavení zprostředkovatele a ani jí nebyla postoupena žalobčino pohledávka (jak tvrdila žalobkyně). Soud nesdílí názor žalobkyně, že podatel čestného prohlášení měl být vyslechnut jako svědek, protože je tu dostatek důkazů, na

základě kterých mohl žalovaný učinit spolehlivý závěr o tom, kdo byl dodavatelem zboží společnosti K-EKO.

66. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, dle níž by za předpokladu, že transakce proběhla tak, jak popisuje žalovaný, společnost SUMECO nutně musela být v tuzemsku registrována k DPH. Ani případná skutečnost, že žalovaný ne zahájil se společností SUMECO registrační řízení a nepřihlásil ji k DPH, nemůže ničeho změnit na tom, že zákonem stanovené požadavky pro osvobození žalobkyně od daně splněny nebyly.
67. Stejně tak není pro posouzení právě řešené věci podstatné, jakým způsobem bylo zboží zdaněno v jiném členském státě. Soud se tak ztotožnil s žalovaným, že provedení dalšího dokazování by v tomto směru bylo již nadbytečné, neboť pro posouzení věci je podstatné, kdo byl subjektem prodávajícím společnosti K-EKO, nikoliv to, jakým způsobem se zbožím dále naložila tato společnost a zda ona v jiném členském státě daň odvedla.
68. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou porušení zásady legitimního očekávání žalobkyně. Dříve proběhnuvší řízení a kontroly nemohou mít za následek, že zjistí-li správce daně nesprávnost v aplikaci zákona o DPH, musí postupovat shodně, jako tomu bylo při předchozích řízeních. V nyní posuzované věci vyvstaly pochybnosti o tom, zda vznikl nárok na osvobození od daně. To vedlo k zahájení daňové kontroly (potažmo postupu k odstranění pochybností), při které se správce daně zabýval tím, zda žalobkyní deklarované osvobození od daně je souladné se zákonem. Shledal-li žalovaný, že žalobkyni nárok na osvobození od daně nevznikl, pak musel postupovat v souladu se zákonem a daň doměřit. Dřívější případné uznání nároku na osvobození, které v souladu se zákonem nebylo, nemůže založit u žalobkyně předpoklad, že tomu tak bude do budoucna vždy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2013, čj. 1 Afs 80/2013-40).
69. Nedůvodná je též námitka, dle níž žalobkyně nemůže nést následky špatného daňového postupu společnosti K-EKO v jejím domovském státě. O takovou situaci se totiž nejedná. Povinností společnosti K-EKO samozřejmě bylo uhradit zboží tomu subjektu, se kterým měla uzavřenou kupní smlouvu. Tímto subjektem ovšem – jak již bylo shora podrobně vysvětleno – nebyla dle podkladů rozhodnutí založených ve spisu žalobkyně, ale společnost SUMECO. Za této situace nelze přisvědčit ani namítanému porušení principu neutrality DPH, neboť žalobkyně prodala zboží společnosti SUMECO, přičemž toto vnitrostátní plnění od daně osvobozeno nebylo; bylo tedy věcí žalobkyně, aby svému odběrateli účtovala cenu zboží včetně sazby DPH, čímž by pro ni neutralita této daně zůstala zachována.

V.D K námitce vydání dodatečných platebních výměrů po zákonem předpokládané lhůtě

70. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce nezákonnosti platebního výměru vydaného žalovaným po zákonné lhůtě.
71. K tomu lze slovy odborné literatury k § 90 odst. 3 daňového řádu uvést, že *„lhůta stanovená správcí daně pro vydání rozhodnutí o stanovení daně je lhůtou pořádkovou. Jejím marným uplynutím se správce daně nezabývá možností rozhodnout o stanovení daně a překročení lhůty by samo o sobě nezakládalo nezákonnost tohoto rozhodnutí. Překročení lhůty k vydání rozhodnutí by bylo možno kvalifikovat jako nesprávný úřední postup ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

smyslu § 13 zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Pokud by v důsledku překročení lhůty vznikla daňovému subjektu škoda, mohl by se domáhat náhrady této škody postupem dle citovaného zákona“ (Žiškova, M. In Baxa, J., Dráb, O., Kaniová, L., Lavický, P., Schillerová, A., Šimek, K. a Žiškova, M. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer Česká republika, 2011, cit. dle ASPI). S tímto hodnocením se krajský soud zcela ztotožnil a považuje jej za plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci.

V.E K námitce uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně

72. Nedůvodná je konečně též námitka uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně dle § 148 daňového řádu.
73. V tomto ohledu lze v podstatě zcela poukázat na shora reprodukované vyjádření žalovaného (viz odstavec 31.), neboť žalovaný přiléhavě popsal sled jednotlivých událostí, které běh prekluzivní lhůty ovlivnily. Tato lhůta začala ve vztahu k posuzovaným zdaňovacím obdobím s ohledem na dikci § 136 odst. 4 ve spojení s 33 odst. 4 daňového řádu běžet od 29. 12. 2014, resp. 26. 1. 2015 (první pracovní dny po víkendu, resp. svátcích). Konec lhůty tedy připadl na 29. 12. 2017, resp. 26. 1. 2018.
74. Žalobkyně podala dodatečná daňová přiznání za listopad a prosinec roku 2014 dne 13. 9. 2016 (nikoli 2. 1. 2017, jak patrně omylem uvádí v žalobě). Je tedy pravda, že jelikož tato skutečnost nenastala v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně, k prodloužení lhůty v důsledku dodatečných daňových přiznání nedošlo. Žalobkyně však zcela pomíjí, že správce daně vydal dne 18. 1. 2017 dodatečné platební výměry, které byly žalobkyni doručeny dne 26. 1. 2017. Tím ovšem již došlo k prodloužení prekluzivní lhůty o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Konec lhůty pro zdaňovací období listopad a prosinec roku 2014 tak připadl na 31. 12. 2018, resp. 28. 1. 2019 (první pracovní dny po víkendu). Žalovaný pak vydal původní rozhodnutí odvolání dne 31. 10. 2018 a žalobkyni jej doručil 5. 11. 2018, tj. ještě v průběhu prekluzivní lhůty, čímž došlo k dalšímu prodloužení lhůty o jeden rok dle § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu do 31. 12. 2019, resp. 28. 1. 2020.
75. Žalovaný přitom zcela správně podotkl, že tato lhůta neběží po dobu řízení před soudem dle § 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu. Stejně pravidlo ostatně plyne i z § 41 s. ř. s. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2018 napadla ke krajskému soudu dne 6. 1. 2019, přičemž řízení před správními soudy skončilo až rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, čj. 1 Afs 68/2020-31. Jelikož žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí dne 14. 4. 2020, tj. v době, kdy se běh zbytku prekluzivní lhůty stavěl z důvodu probíhajícího soudního řízení, pak je zcela zřejmé, že tato lhůta byla zachována.

VI. Závěr a náklady řízení

76. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
77. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. M.

že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Českých Budějovicích 28. dubna 2021

JUDr. Michal Hájek, Ph.D. v. r.
předseda senátu